

Sygn. akt II CNP 3/18

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lipca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 19 lipca 2018 r.
skargi (...) Towarzystwa (...) w W.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w P. z dnia 13 stycznia 2017 r., sygn. akt II Ca (...)
wydanego w sprawie z powództwa Gminy Miejskiej W.
przeciwko (...) Towarzystwu (...) w W.
o zapłatę,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwane (...) Towarzystwo (...) z siedzibą w W. wniosło skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 13 stycznia 2017 r., wydanego w sprawie z powództwa Gminy Miejskiej W. przeciwko (...) Towarzystwu (...) o zapłatę.

Skarżący podniósł, że wyrok jest niezgodny z art. 224 § 2 w zw. z art. 225 i art. 230 k.c. oraz z art. 232 i art. 278 k.p.c. i zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego (art. 224 § 2 w zw. z art. 225 i art. 230 k.c.) oraz procesowego (art. 232 i art. 278 k.p.c.) poprzez błędną interpretację sposobu naliczania kwoty za bezumowne korzystanie z nieruchomości ze względu na przyjęcie wielkości stawki czynszu ustalonego przez strony w umowach najmu.

Sąd Najwyższy zważył:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest środkiem prawnym mającym, poprzez zakwestionowanie zgodności z prawem orzeczenia, przesądzić jedną z przesłanek deliktowej odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa. Stanowi ona nadzwyczajny, sformalizowany środek procesowy, zatem przepisy ja regulujące powinny być wykładane ściśle (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2006 r., I CNP 14/06, nie publ., z dnia 28 marca 2007 r., II CNP 124/06, nie publ., z dnia 25 marca 2009 r., V CNP 93/08, nie publ., z dnia 3 czerwca 2009 r., IV CNP 116/08, nie publ.). Zgodnie z ugruntowanym poglądem judykatury niezgodność musi mieć charakter kwalifikowany, a nadto oczywisty. Orzeczenie niezgodne z prawem to widocznie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo wydanie w wyniku rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawnej, uchybiające ogólnie przyjętym standardom rozstrzygnięć, któremu towarzyszy rażąco błędna wykładnia lub niewłaściwe zastosowanie prawa (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 4 stycznia 2007 r., V CNP 132/06, OSNC 2007, nr 11, poz. 174; z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35; z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17). Również wybór jednej z możliwych interpretacji przepisów prawa, choćby okazała się ona nieprawidłowa, nie oznacza niezgodności z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 2008 r., I CNP 116/07, nie publ.). Oznacza to, że podstawą uwzględnienia skargi nie może być każde uchybienie przepisom prawa, nawet jeżeli wystąpiło w toku postępowania (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2007 r., II CNP 129/07, nie publ., z dnia 29 października 2008 r., IV CNP 45/08, nie publ.).

W niniejszej sprawie Sąd Najwyższy nie dopatrył się wskazanych naruszeń prawa materialnego i procesowego o kwalifikowanym charakterze. Sąd *meriti* dokonał bowiem jednej z kilku możliwych interpretacji wskazanych przepisów prawa, nie wychodząc przy tym poza ramy określone zasadami logiki i doświadczenia życiowego.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 424⁹ i art. 424¹² w zw. z art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

